

Teljesség igényével lép fel...

Köszöntés: „Szolgáltass nekem igazságot, Istenem, és pereld peremet a hűtlen néppel szemben! [...] Miért kell gyászban járnom, miért gyötör az ellenség? Küldd el világosságodat és igazságodat: azok vezessenek engem! Vigyenek el szent hegyedre és hajlékaidba, ... (Zsolt 43,1-3).” Ámen.

Gyülekező ének: 227. dicséret 1-5. versei: „A mi szívünk csak te hozzád, Jézus...”

Fennálló ének: 151. dicséret: „Uram, Isten siess, ...”

Fő ének: 261. dicséret: „Kegyelmes Isten, ...”

Előfohász: „Az Úr tesz szegénnyé és gazdaggá, megaláz és felmagasztal. A nekem adott kegyelem által mondom tehát közöttetek mindenkinek: ne gondoljátok magatokat többnek, mint amennyinek gondolnotok kell, hanem arra igyekezzék mindenki, hogy józanul gondolkozzék az Istentől kapott hit mértéke szerint (ISám 2,7; Róm 12,3).” Ámen.

Lekció: Lukács evangéliuma 21. rész 1-7. versei: *„Amikor Jézus feltekintett, látta, amint a gazdagok áldozati ajándékaikat a perselybe dobják. Észrevett egy szegény özvegyasszonyt is, aki két fillért dobott abba, és így szólt: Bizony mondom nektek, hogy ez a szegény özvegyasszony mindenkinél többet dobott a perselybe. Azok ugyanis mind a feleslegükből dobtak az áldozati ajándékokhoz, ő azonban szegénységéből mindent beledobott, amije volt, az egész vagyonát. Amikor némelyek azt mondták a templomról, hogy az gyönyörű kövekkel és fogadalmi ajándékokkal van díszítve, ő így szólt: Jönnek majd napok, amikor ezekből, amiket itt láttok, nem marad kő kövön, amit le ne rombolnának. A nagy megpróbáltatás ideje Ekkor azt kérdezték tőle: Mester, mikor lesz ez, és mi lesz annak a jele, hogy ez megtörténik?”*

Előima: Jézusunk, drága Testvérünk és Megváltónk. Hatalmaddal folyamatosan lenyűgözöl és megigézel, szeretetteddel felébreszted bennünk a meg nem sejtetett talentumokat, és szolgálatba állítasz, kegyelmeddel pedig kivezetsz a gyávaságból és abból az állapotból, amikor úgy érezzük, hogy csódtömegek vagyunk. Hálásak vagyunk azért, hogy most Előtted állunk. Köszönjük, hogy ma is új kezdetet írsz és evangéliumod által rámutatsz az értéktelenre életünkben, ami számunkra minden, de dicsőségeddel semmi sem nem ér fel. Taníts ma a teljes átadásra, hogy az ne legyen önámítás és kérkedés a többi tanítvány előtt, hanem őszinte átadása szívnek, léleknek, vagyonnak, amit a moly és a rozsdá megemészt. Ébressz fel bennünket a valódi éledre, hogy mindent elveszíthetünk, ahogyan Luther Márton reformátor éneke tanít, kincset, életet, és mégis Benned mindent meglegelünk. Találj ránk ma is abban, amiben vagyunk. Közeledj hozzánk, hogy Igéd égesse ki belőlünk a sok salakot. Megvalljuk, hogy a tavaszi fáradság

elnyom bennünket, fáj a fejünk, a kezük a lábunk, és a panaszkodás nem halkul bennünk, a lélek kész, de a test erőtlén. Hálátlan néped ma Előtted áll, és Rád bízva magát, kérdez és folyamatosan kér, hogy vezesd azon az úton, amely nem a halálba, hanem az életre visz. Kérünk, szólj hozzánk teljesen személyesen. Vértess fel bennünket igaz hittel és taníts akaratod teljesítésért, Te vagy a mi Istenünk. Ámen.

Igehirdetés előtti ének: 231. dicséret 1. verse: „Uram, a te Igéd nekem, ...“

Textus: Lukács evangéliuma 21. rész 4. verse: *„Ő azonban szegénységéből mindent beledobott, amije volt, az egész vagyonát.”*

Ünneplő Keresztyén Gyülekezet, Kedves Testvéreim az Úr Jézus Krisztusban!

Most már a tanítványok vannak soron, hogy kérdezzenek. Eddig Jézustól kérdeztek a farizeusok felelősségre vonva Őt minden cselekedetért, majd Jézus kérdezett vissza, hogy lássa mi fán terem az ő életük, de most már a tanítványok kérdeznek: *„Mester, mikor lesz ez, és mi lesz annak a jele, hogy ez megtörténik?”* Minden azzal kezdődik, hogy egy szegény özvegyasszony feljön a jeruzsálemi templomba és felhossa adományát. Jézus összehasonlítja az ő adományát a gazdagok feleslegével. Az a két fillér semmiség ahhoz képes, amit a többiek a feleslegükből dobnak a perselybe. Nevetséges ez a két fillér. Jézus azonban mindig másképp, szinte ellenkezőleg számol. Arányosan nézi az életüket. A semmit, a két fillért, tartja becsesnek és értékesnek, míg a többiek adományát összességében sem értékeli olyan nagyra, mint a szegény özvegyasszonyét. Nehezen fogjuk fel és értjük meg Jézus logikáját, pedig mennyire összefügg a tanítványok kérdésével. Az özvegyasszony két fillérje nem a legkevesebb, hanem a legtöbb, amit adhatott. Ez az igazi áldozat. Minden, amije van és mindaz, amivel rendelkezik, Istené. Amit nyert és kapott, visszaszolgáltatja. Nem kér igazságszolgáltatást, hanem igaz hite szerint cselekszik. Semmit nem tagadni meg az Istentől. Mindent felajánlani. Mindent visszaadni. Teljes hittel élni. Teljes bizalommal lenni. Ahogyan gyermekkorom kedves bandita játékában kérdeztük: „Pénzt vagy életet?” Mi már nem tudjuk elképzelni az életünket bankkártya vagy

kézpénz nélkül. A nagyot váltjuk kisebbre, hordjuk a zsebünkben, ott csörög a táskáink mélyén, minden megvan, nehogy illemhelyre keljen mennünk vagy épp csak annyi hiányzik ahhoz, hogy fizetéseképtelenek ne legyünk és megszégyenüljünk. Mi mondjuk: Minden, ami a miénk, a Tiéd Urunk, de vajon megcselekedjük, mint ez az özvegyasszony? Valakinek nagy vagyona van. Valakinek pedig hatalmas Istene van. A tanítvány, Péter vallomása így kezdődik, amikor Jánossal együtt mennek fel a templomba imádkozni a délutáni órákban a Szentlélek kitöltése után: *„Ezüstöm és aranyam nincsen, de amim van, azt adom neked: a názáreti Jézus Krisztus nevében kelj fel, és járj (ApCsel 3,5)!”* Winston Churchill mondta: *„Az életet aszerint élvezzük, amennyit a munkánkért kapunk, de az életet úgy töltjük meg igazi tartalommal, amit másoknak adunk.”* Kitől vette ezt a mondást a második világháború kellős közepén az angol miniszterelnök, aki nem hunyászkodott meg a légitámadások idején? Jézus alapján szólt, aki a Hegyi beszédben így tanított? : *„Adjatok, és adatik nektek: jó, megnyomott, megrázott, megtetézett mértékkel adnak ötletekbe. Mert amilyen mértékkel ti mértetek, olyan mértékkel mérnek viszonzásul nektek (Lk 6,38).”* Vagy Pál apostoltól tanulta, aki maga gyűjtött a nagy nyomorúság idején a jeruzsálemi gyülekezet részére: *„Ezért ahogyan mindenben bővelkedtek: hitben és igében, ismeretben és minden buzgóságban, és a tőlünk rátok áradó szeretetben, úgy ebben az adakozásban is legyetek bőkezűek. Nem parancsként mondom, hanem azért, hogy mások buzgósága által a bennetek levő szeretet valódiságát is kipróbáljam. Mert ismeritek a mi Urunk Jézus Krisztus kegyelmét: hogy gazdag létére szegénnyé lett értetek, hogy ti az ő szegénysége által meggazdagodjatok (IIKor 8,7-9).”* Szép építmény a templom, gazdag ornamentumokkal van tele, amit a szegény özvegyasszony soha nem adakozhatott volna össze, és Jézusnak ezt a szemére is vetik a tanítványok. De Jézusra a nagy építmény nincs olyan hatással, mint a tanítványokra. Rá a templomi tömegben az özvegyasszony adománya nagy benyomást keltett és azt akarja, hogy a tanítványok észrevegyék.

Bemutatja őt: „Íme, a hitpéllda!” Akik mellett csak úgy elmegyünk, ők a mindennapi hősök, mert megtanulták beosztani a keveset, és életüket Istenre bízni. Akik felett nem áll meg a tekintetünk, de Isten Fia rájuk tekint és bennünket tanít, nézd csak, mindene Isten. Akikre soha nem csodálkoztunk rá, mert olyan kicsik, hogy nem érnek fel tekintetünkig. A filléres életek aranyosak. A filléres életek ragyognak. A filléres életek szolgálnak. A filléres életek áldottak. Jézust nem a szép templom érdekli, hanem a lelkileg szép életek. Jézust az átadott életek érdeklik. A látszólag mindenbe kapaszkodók, de csak az Egyetlenegyben reménykedők. A látszólag mindenki felé hálások, de feltétlen ragaszkodásukat csak az Egyetlenegynek fejezik ki hálás szívvel és mély egyszerűséggel. Szülőfalum gyülekezetében volt egy idős özvegyasszony, aki vak volt. Egy bottal járt templomba. Törékeny teste, viselt, de tiszta ruhája, őszhaja, amit fekete kendő rejtett el, mindig a nagy templom utolsó padjában díszelgett. Senkit sem látott, de mindenkivel szépen beszélt. Mindenkit egy szóval szólított meg, amikor hozzászólt: „Aranyom!” Egyedül az ő szájából volt hiteles, és erre gyermekként már nagyon felfigyeltem. Nem látott senkit, nem is nagyon tudott beszélni senkivel, mert nagyot hallott, de mindenkit többre értékelt, mint önmagát. Aranyom! Isten pedig így tekint mindenkire, aki hittel válaszol. Szép hitvallás ez a filléres élet, mert Ő egész életét átadta Annak, Aki meglátta Őt, Akit szüntelenül segítségül hívhat, Aki mindig bajában meglátogatta, Aki láttatta vele az üdvösséget és nem félmegoldásokat javasolt szerencsétlennek tűnő életére, nem ködbe vezett reménysége, hanem erős horgonya, sziklaszilárd hite megtartotta. Jönnek majd napok, amikor nem áll majd Isten szent hegyén a jeruzsálemi templom. Jönnek majd időszakok, amikor nem lesz hajlék, ahová betérj. Jönnek majd napok... Mi lesz akkor? Mi lesz, amikor csak Isten lesz minden mindenekben? Nem a szép templom, hanem a Szentlélek temploma. Nem a sok dísz, hanem a lelki ház. Nem a sok csecse-becse, hanem a szép hitvallás. Isten a sajátjairól gondoskodik. Hányszor mondta már Jézus nekünk is. El is ismertük

Jézus szavait, így igaz, de vajon a gyakorlatban el is hittük? Nagyobb biztonságra vágyunk, mint a láthatatlan Isten. Nagyobb és kézzelfogható biztonságra van szükségünk, mint Isten ígéretei. Ha kell, adunk, sajnáljuk az embereket, abból szívesen, ami maradt. De ez nem áldozat. Az özvegyasszony két fillérje teljes áldozathozatal. Istent teljes szívvel szeretjük? Valóban teljes szívvel? Ő teljes és egyszeri tökéletes áldozatán keresztül mutatja meg, hogy mit jelent az igaz hit ajándéka. Arra vágyunk, hogy Isten ilyen szeretettel szeressen bennünket. Arra vágyunk, hogy mindenki önzetlenül és teljesen nekünk adja önmagát. Arra vágyunk házasságban, szülő-gyermek kapcsolatban, baráti viszonylatban, hogy teljes áldozatot hozzanak értünk, harcoljanak értünk, velünk és bennünk és ezáltal olyan változások történjenek, hogy a nagybetűs élet legyen a miénk. Teljes hitet az a Krisztus kínál ma is, Aki önmagát adta értünk. Teljes hitet az a Krisztus kínál ma is, Aki felkészült mindenre és felkészít mindenre. Ő önzetlenül ment a keresztre. Nem tekintette zsákmányul, hogy ő egyenlő Istennel, megalázta magát és alázatosan, szelíd Bárányként állt a helyünkre. Nem kérkedett semmivel, se életében, se halálában, hanem élt-halt az emberért. Istenért harcolt. Istennel vívta meg a bűn harcát. Igazságot szolgáltatott. Életet mentet. Bízott az Atyában. Teljes átadás volt az élete. Őbenne szerette az Úr a mi filléres életünket. Mindenünk az övé, mert Őáltala lett minden a miénk. Hiszed-e ezt? Az özvegyasszony is adhatott volna kevesebbet is, hiszen két fillérje volt. Jézus mindenét, életét adta. Isten egyetlenegyét szerette ebbe a világba és Általa mutatta meg a csodát, hogy mindenkié az üdvösség. A Tiéd is megváltás. Az enyém is a kegyelem. Mindenkié lehet az irgalom. Milyen életet fogunk élni ettől a naptól fogva? Olyat, mint a szegényözvegyasszony? Készséges és áldozatkész testvérek leszünk? Mindenünk az Úré, hiszen mindent az Ő kezéből nyertünk? Mindenkor Őt dicsérjük? Mindennel Őt szolgáljuk? Istenünk kész volt hozzánk térni. Urunk kész volt bennünket választani és nem egyszülött Fiát. Mindent elvégzett, ami

szükséges örök életünkhöz. Jézus a teljesség igényével lép fel. El ne feledd, mennyi jót tett veled, mint ez a szegény özvegyasszony. Ámen.

Utóima: „Mint repdeső madársereg, úgy oltalmazza a Seregek Ura Jeruzsálemet: oltalmazza és megmenti, megvédi és megtartja. Térjete meg ahhoz, akitől oly messze távolodtatok, Izráel fiai! Azon a napon mindenki megveti ezüstbábványait és aranybábványait, amelyeket bűnös kezeitekkel készítettetek (Ézs 31,5-7).”

„...inkább menjete Izráel házának elveszett juhaihoz! Menjete el, és hirdesséte: elközelítet a mennyek országa (Mt 10,6-7)!”

„Amikor kiáltottam, meghallgattál engem, bátorítottál, lelkembe erőt öntöttél. Téged magasztal, Uram, a föld minden királya, amikor meghallják szád mondásait (Zsolt 138,3).”

„Bőkezűen osztott a szegényeknek, igazsága megmarad örökké.” Aki pedig magot ad a magvetőnek, és eledelül kenyeret, megadja és megsokasítja vetőmagotokat, és megsaporítja igazságotok gyümölcsét. Így mindenben meggazdagodtok a teljes tisztaszívűsége, amely általunk hálaadást szül Isten iránt (IIKor 9,9-11).”

„Igazságot szolgáltat az elnyomottaknak, kenyeret ad az éhezőknek, kiszabadítja a foglyokat az Úr (Zsolt 146,7).”

„de aki abból a vízből iszik, amelyet én adok neki, soha többé meg nem szomjazik, mert örök életre buzgó víz forrásává lesz benne. Az asszony erre ezt mondta: Uram, add nekem azt a vizet, hogy ne szomjazzam meg, és ne kelljen idejárnom meríteni (Jn 4,14-15).”

„Újra irgalmas lesz hozzánk, eltapossa bűneinket, minden vétkünket a tenger mélyére dobja! Hűségesen bánz Jákóbbal, kegyelmesen Ábrahámval, ahogyan megesküdte őseinknek a régi időkben (Mik 7,19-20).” **Jézus mondja: Ti azért így imádkozzatek: „Mi Atyánk...”**

Adakozás: „Ezért tehát nem vagyte többé idegenek és jövevények, hanem polgártársai a szenteknek és háza népe Istennek (Ef 2,19).”

Áldás: „Nekem az olyan böjt tetszik, vidd be házadba a szegény hajléktalant, ha meztelen embert látsz, ruházd fel, és ne zárkózz el testvéred elől! Mert az Emberfia sem azért jött, hogy neki szolgáljanak, hanem hogy ő szolgáljon, és életét adja váltságul sokakért (Ézs 58,7; Mt 20,28).” Ámen.

Záró ének: 34. zsoltár 1-3. verse: „Mindenkoron áldom az Urat, míg engem éltet...”